

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

MAȘINA CIUBUCARULUI
— Aoleu, acum trebuie s-o dau înapoi...

urzica

ANUL XX • Nr. 14 • 31 IULIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Totu-i cum priviți chestiunea

— Tovarășe Stănescu, ce fel de om e Nae Dumitrescu? Te întreb fiindcă dumneata îl cunoști mai bine ca mine. Ai lucrat cu el atîția ani! Va trebui să plece la Hunedoara și acolo îl așteaptă o muncă încordată. Ia spune ce fel de om e Nae?

— N-aș vrea să vă influențez, tovarășe director...

— E bun sau nu e bun?

— Este excepțional! Cinstit, autoritar, politicos, cu prestanță, discret, cu o putere de muncă nemaiîntîlnită și în plus cu o sănătate de fier. Este omul cel mai nimerit! Nici că se putea o alegere mai justă!

— M-am gândit o clipă să te trimit pe dumneata, tovarășe Stănescu.

— Pe mine? Oh, aș fi fost atît de fericit! Dar sănătatea mea șubredă nu-mi permite să mă deplasez nici pînă la șosea. N-am voie să fac nici un efort din cauza unei hernii, sufăr de cord și nici pe departe n-am rezistența lui Nae. Nae e un munte! O forță! O capacitate! Mărturisesc că nu mă pot compara cu el! Este omul căruia îi spui doar atît: «Nae, peste zece minute pleci în deplasare!» Iar el răspunde cu fața radiind de bucurie: «S-a făcut, tovarășe director!». Țasta e Nae, omul pentru care bag mina și în foc!

— E cinstit?

— Cinstit? Puțin spus! Este exagerat, maniac! În privința asta ce să vă mai spun? O singură dată a fost bănuț de necinste! Dumnezeule! Parcă a fost un leu rănit!

În momentul acela sună telefonul.

— Alo! Da, eu! Cum? În străinătate? Trei luni? Perfect. Am și găsit omul. Vă salut!

Directorul închise telefonul, începînd să ridă.

— Asta-i bună! Nu e vorba de Hunedoara. Amicul dumitale trebuie să plece în străinătate. În orice caz îți mulțumesc pentru bunele referințe pe care mi le-ai dat!

În clipa aceea tavanul se prăbuși cu lampă cu tot în capul lui Stănescu.

— Așa, tovarășe director! Totu-i cum priviți chestiunea!

— Nu te-nțeleg!

— Adică vreau să zic că n-aș vrea să vă influențez, tovarășe director. Mai întrebați și pe alții... poate eu am fost subiectiv... nejust... poate că sînt lucruri pe care eu nu le cunosc...

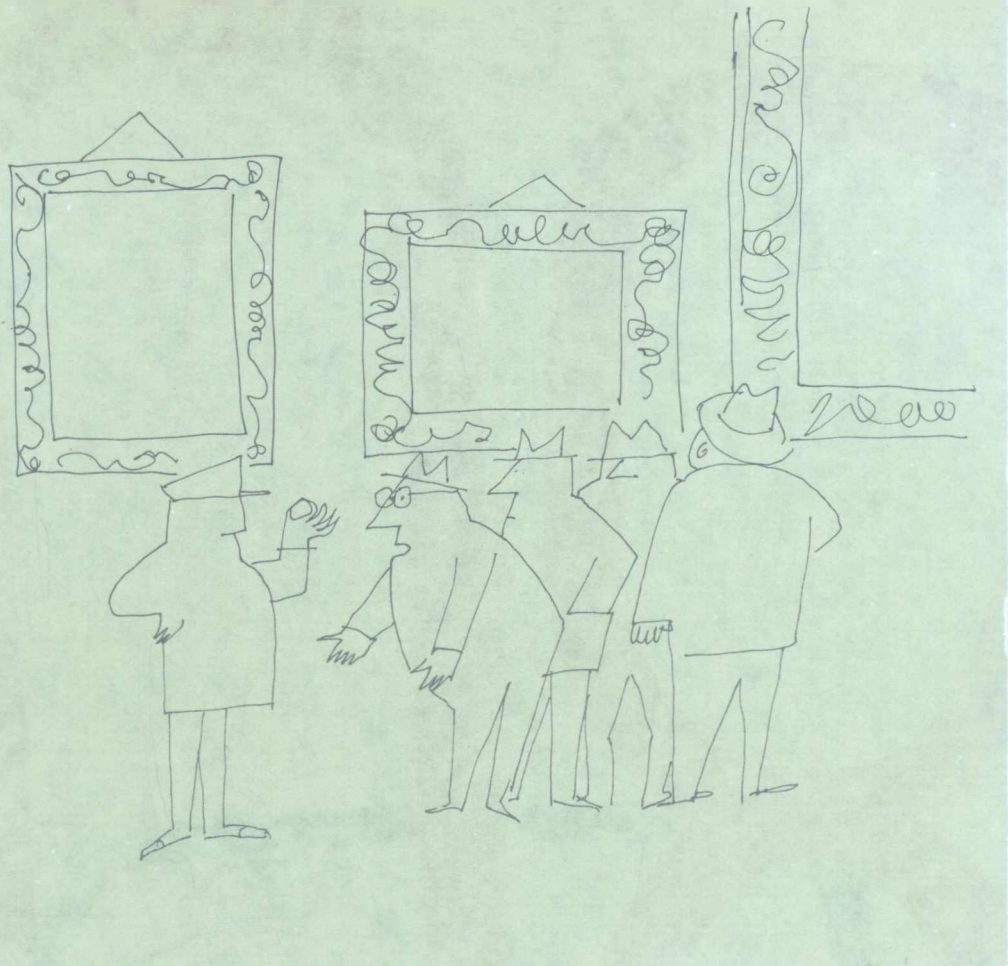
— În privința lui Nae? Păi ce vrei să-mi spună altul mai mult decît dumneata?

— D-aia zic, tovarășe director... totu-i cum priviți chestiunea!

— Ce s-o mai privesc? d-le? Mi-ai spus că e un om discret?

— În privința asta așa e! Nu se bagă, nu se amestecă... nu ia cuvîntul la ședințe, nu-l interesează treaba altora. Asta nu e discreție, tovarășe director?

— Mie mi se pare indiferență.

— Și sistemul de alarmă?

— Funcționează automat 48 de ore după furt!

— Mă rog! Totu-i cum priviți chestiunea!

— Mi-ai spus că-i foarte politicos...

— Asta-i drept. E exagerat de politicos. Mereu îl văd pe culoar așteptîndu-și șeful spre a-i spune — Să trăiți!

— Ce politețe e asta? Mie mi se pare că e servilism...

— Totu-i cum priviți chestiunea, tovarășe director!

— Mi-ai spus că e cinstit...

— Nu i s-a putut dovedi vinovăția și știți și dumneavoastră că «hoțul neprins...» eh! Cine știe care o fi adevărul!

— Mi-ai spus că are o sănătate de fier...

— E sănătos tun, tovarășe director! Bea o jumătate de kil de coniac pe zi și n-are nici pe dracul! Zice că e bun pentru tensiune ca vaso-dilatator! Probă că e sănătos tun e faptul că a avut pînă acum vreo trei ictere și a rezistat.

Înseamnă că are un organism de fier!

— Mi-ai spus că e plin de prestanță...

— Totu-i cum priviți chestiunea, tovarășe director! E drept că-i mic de statură, dar parcă Napoleon era mai înalt? Și ce împărat a fost! Și e chel. Ei și ce? Cezar n-a fost chel? Că rid toți cînd îl văd intrînd pe ușă? N-are importanță. De marele Chaplin nu rideam cu toții cînd îl vedeam pe peliculă?

— Mi-ai spus că e muncitor...

— Foarte muncitor! În fiecare zi pleacă pe teren chiar dacă nu-l trimite nimeni și se întoarce în jurul orei 15. Semnează condica și pleacă...

— Am impresia că-i și chiulanguiu Nae al dumitale!

— Al meu? Al dumneavoastră, că dumneavoastră îl trimiteți în străinătate!

— Nu mi-ai spus dumneata că e plin de autoritate?

— Nu m-ați lăsat să termin fraza. Pe cei mici îi bagă în sperieți, dacă asta se cheamă autoritate... mă rog! Totu-i cum priviți chestiunea!

— Și atunci pe cine propui dumneata?

— Păi... să mă gîndesc! Poate că ar fi bun Mardare! Păcat că e atît de zăpăcit. Sau pe Gore, dar ăstua îi plac femeile și băutura... încolo e bun! Eu... am mai fost în străinătate, știu să mă descurc. Că vorba aia: te trimite instituția, te duci fără să cricnești! Nu încape tocmeală!

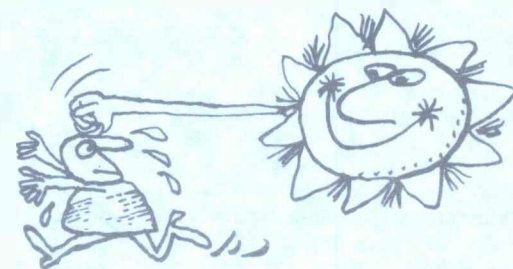
— Aa, nu! Doar acum cîteva clipe mi-ai spus că ești suferînd, că nu te poți deplasa nici pînă la șosea, darămite în străinătate. Drum lung, obositor! Altceva?

(URMARE ÎN PAG. 13)

Estivală

Ah, soarele suit în slavă
 E parcă un Vezuviu,
 Care revarsă un fluviu
 De lavă!
 Pe unde mergi e numai fierbințeală,
 Pantoful și s-a prins în smoolă
 Ca musca-n înțelea coală...
 Și oamenii abia se mișcă-agale,
 Mai năuciți de-atita zăpușeală
 Ca în «Căldură mare» de I.L. Caragiale...
 Chiar dacă ai pe undeva o treabă.
 Se desfășoară cu-ncetătorul.
 Pe-o astfel de căldură te-a prins zorul?
 ...Și cauți, dușul, ștrandul, umbra, înghețata...
 Dar dușu-aflat în reparație
 Nu e gata,
 La ștrand e o aglomerație
 Ca în autobuze,
 Iar tot ce ai vrea cu arse buze
 Să sorbi, un suc sau un sirop,
 S-a epuizat. Nu mai găsești un strop!
 Doar teiul cu-nfrunzita lui aripă
 Te-a acceptat în pripă.
 E-o gazdă bună și se scuză,
 Văzînd figura ta mofluză:
 — Da, din păcate,
 Avem puține bănci și-s ocupate...
 ...Și-atunci, ca Platon și Socrate,
 Fără să vrei, filozofezi: — Ia uite, frate,
 Deși sintem în plină vară
 Cu o caniculă spectaculară,
 Cînd totul pare că se lichefiază,
 Sînt totuși unii care hibernează...

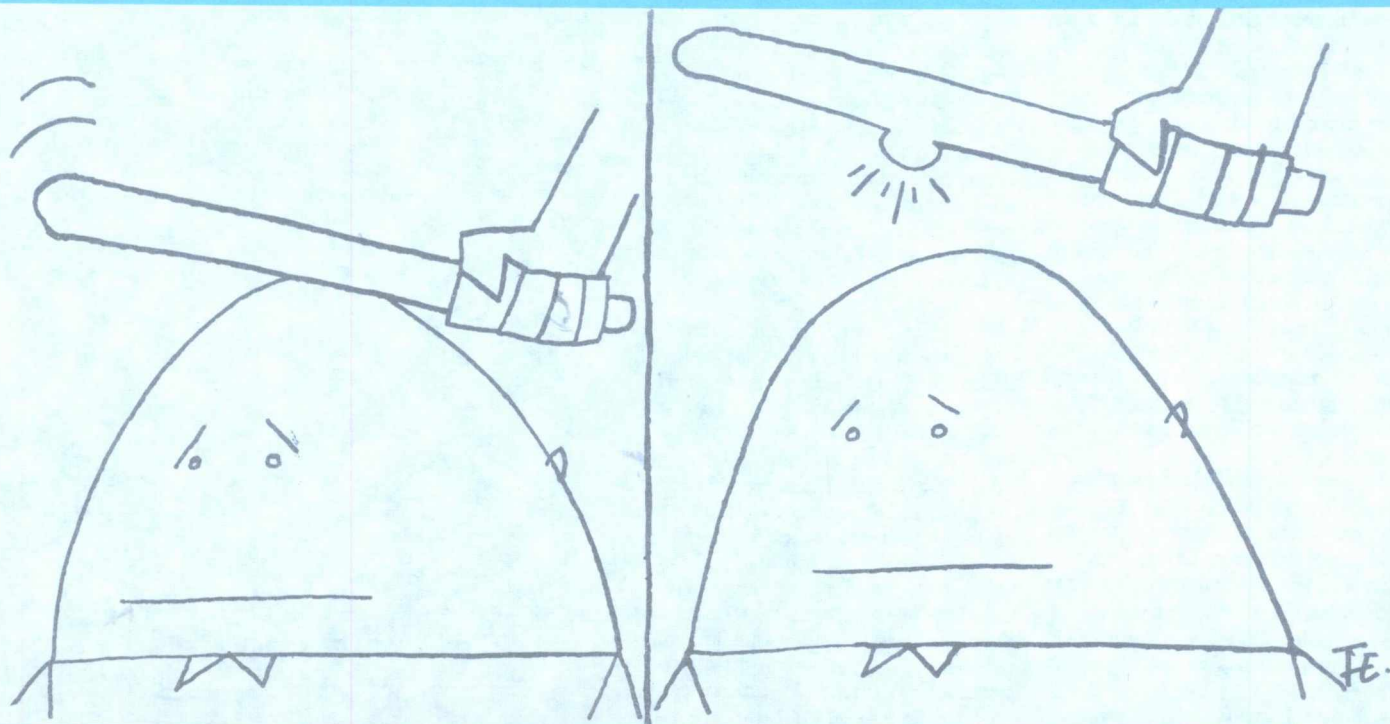
VICTOR EFTIMIU

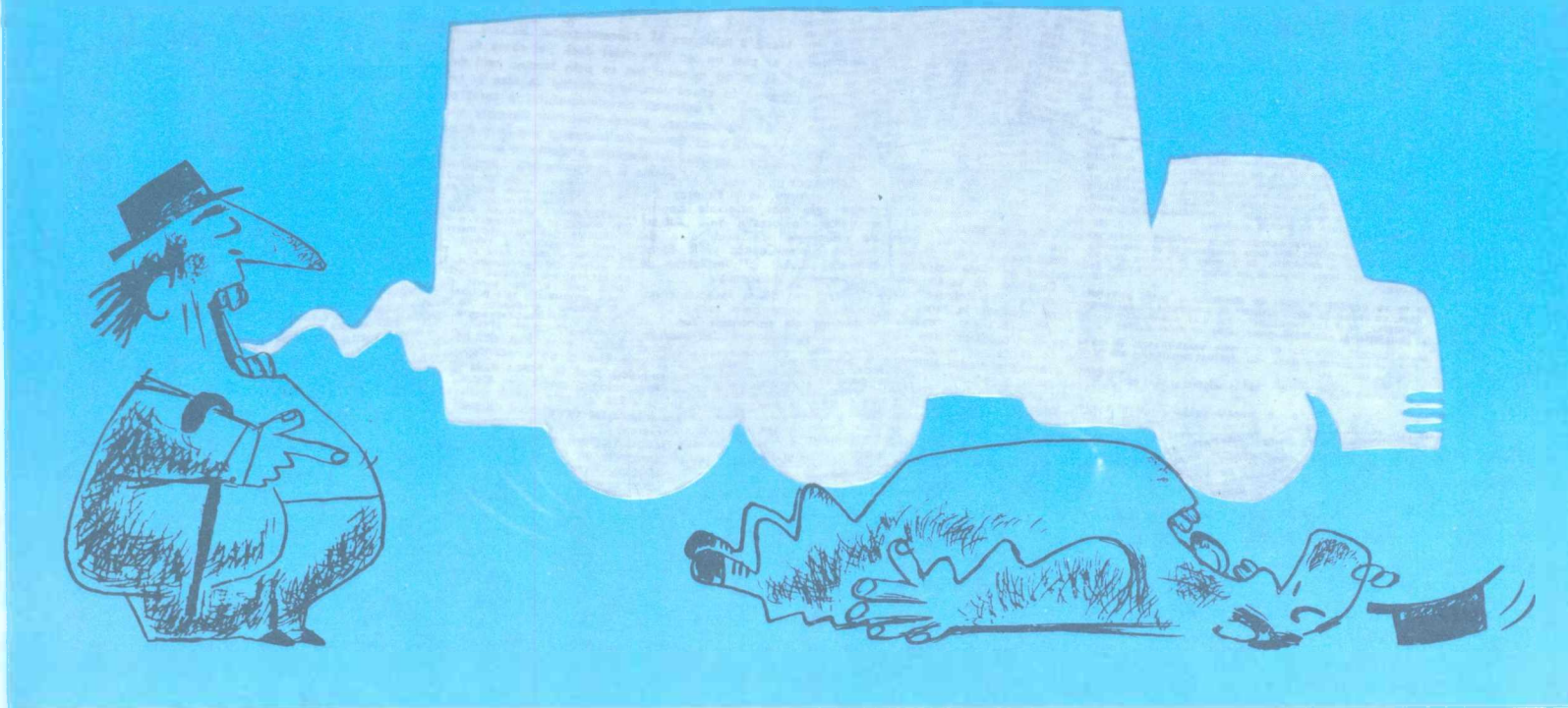
ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- A nu minți, nu înseamnă să te duci, nepoftit, la domnul Diman- cea și să-i spui că i-ai văzut nevasta în patul celui mai bun prieten.
- Nici un animal nu-și desco- peră mai ușor rănila, ca omul.
- Ca să vezi ce defecte are ci- neva, ascultă ceea ce pune mai des pe socoteala altuia.
- În literatură, e mai comod să fii atacat, decît să ataci. De altfel, ce scriitor care «atacă» n-ar prefera să fie în locul celui «atacat»?
- Talentul este o disciplină pe care și-au impus-o cei ce n-au cu- rajul să aibă geniu.
- Doi prieteni se ceartă și sînt gata să se incaiare. M-aș duce să-i despart, dacă nu m-aș gîndi că ră- pesc unuia din ei plăcerea de-a ieși învingător.
- Lupa a fost inventată pentru calitățile noastre și defectele prie- tenilor.
- Aș vorbi și eu de rău pe X, dacă aș ști că lucrul acesta îl indreap- tă.
- Unii spun «sînt idealist», sau «sînt modest», sau «sînt generos», sau «sînt bine crescut» — cu aceeași siguranță cu care ar spune «sînt func- ționar» sau «sînt artritic».
- Tinerețea este singurul de- fect de care ne corijăm fără voia noastră.
- Adeseori, oamenii fără nici o calitate sînt mai suportabili decît cei fără nici un defect.
- Un artist inteligent nu-și va lăuda niciodată ceea ce a plăcut și altora, — va avea grijă să atragă aten- ția asupra lucrărilor sale care au trecut neobservate: de obicei, cele mai slabe...
- Cum mă poate măguli lauda unui om care, un ceas mai înainte, a spus că și măgarul are suflet de poet?
- O prefață bună scuză o carte proastă.
- Două feluri de oameni se în- țeleg cu toată lumea: proștii și pun- gașii.

FERRUH DOGAN (Turcia)

UN CUVÎNT CU GREUTATE

SOTUL IDEAL

I. AVIAN

De câte ori încerc să devin soț ideal, îmi dau în petec. Depun eforturi, mă străduiesc din toată ființa mea de gen masculin să mă încadrez în stas-ul soților ideali, dar toată bunăvoința mea se dovedește zadarnică. Intervine un «ce», un imponderabil care îmi dă peste cap strădaniile întru obținerea titlului de campion mondial la proba de soț perfect. Și mă simt jenat față de EA.

Despre EA pomenesc totdeauna cu «E» mare intrucit Amalia e o sfință, e o perfecțiune, e un simbol, într-un cuvânt e ultimul răcnet în materie de soție ideală. Iar eu, eu ce sint? Un nimic. Un meschin! Un ne-trebnic! Țsta sint eu. De câte ori pomenesc de mine îmi spun «eu» cu «e» mic. Nu merit mai mult. Nu merit nici măcar un «e» microscopic, dar îl scriu de dragul gramaticii. Să nu mi se ducă faima că sint și meschin și agramat. Un meschin intelectual sună parcă mai frumos, totuși...

Am luat deci hotărârea ca în concediul de odihnă să iau pieptiș, toate greutatele și să devin un soț model. Fie chiar și sezonier. Începutul e greu, restul urmează de la sine.

În consecință, am întrebat-o: — Amalio, ingerașule, unde vi-sezi să-ți petreci concediul de odihnă?

— Unde îți place ție, Costache. Și n-am contrazis-o. Acolo am

plecat. Unde îmi place mie. La mare. Pe litoral. Amalia s-a bucurat. În primul rind, fiindcă o să facă plajă intrucit e un suflet bronzat, în al doilea rind, fiindcă o să facă nămol intrucit e un suflet reumatic, în al treilea rind, fiindcă-i plac restaurantele cu muzică, intrucit e un suflet dansant, și în al patrulea rind fiindcă o să se odihnească sărăcuța două săptămâni intrucit un an întreg e un suflet gospodăresc.

Sufletul ar fi dorit Constanța sau Eforie. Așa ne și înțelesesem cu celelalte două familii prietene. Să luăm camere împreună. Să formăm o gașcă veselă. Dar pînă la urmă, eu am găsit o cameră superbă cu fîntină în curte, la Agigea, sat care nu e departe nici de Mamaia, nici de Eforie.

— Așa că, soțioara mea scumpă, am luat o cameră exact la mijlocul distanței dintre Constanța și Eforie. Un sfert de oră în linie dreaptă...

— Costache, dar eu nu plec la mare să învăț geometria în spațiu. În definitiv, există camere și la Constanța și la Eforie, acolo unde visam să-mi petrec concediul.

— E adevărat, mami, dar Constanța e prea departe de Eforie și Eforia e prea departe de Constanța. Așa că am tăiat visul exact la jumătatea lui: Agigea. M-am gândit să-ți pregătesc o surpriză: un concediu de vară ca-n «Viața la țară». În spate grohăie porcul, în față paște vaca.

— Și plaja?

— Plaja e la Eforie, ingerașule. Tocmai bine ca să nu se audă nici grohăitul porcului, nici mugetul vacii. Că de astea o să fii sătulă toată noaptea.

Și la zece iulie, cu acceleratul de dimineață, am pornit trei familii prietene să cucerim litoralul. Prima familie a coborît la Eforie Nord, a doua la Eforie Sud. Grație mie, eu și Amalia ne-am obosit cel mai puțin. Am coborît la Agigea.

Ne-am instalat în cameră. Grijiu cum mă știu de o viață, am lăsat-o pe Amalia să se odihnească, iar eu am plecat în căutare de lapte pentru a doua zi dimineața. Seara, am ieșit amîndoi în cerdac să admirăm luna.

Era o privesc marea. În zare marea, sus luna, în stînga farul, în dreapta rațele gazdei, iar în fund un bătrîn care mulgea vaca să ne aducă lapte cald.

A doua zi, soțul ideal, adică eu, m-am trezit la șase dimineața. Pe Amalia am lăsat-o să doarmă. Am trezit-o la șase și zece.

— Iubito, nu accept ca și în concediu să cadă toate sarcinile pe capul tău. Le împărțim în două. Eu plec la Eforie la plajă, tu fierbi laptele. Cînd o fi gata, și n-o să dureze mult deoarece e lapte gras, te îmbraci, treci peste drum la Alimentara, cumperi de-ale gurii și, în răstimp, eu o să mă coc așteptîndu-te pe plajă. Dar n-are importanță. O să fiu mulțumit să-ți păstrez un loc bun pe nisip.

Nu vă mai povestesc despre nervii pe care mi i-a făcut nevastă-mea. Cînd credeți c-a răsărit? La 12, oameni buni! La 12! Și în vremea asta eu mă perpeleam pe plajă sau gifiam în valuri, cu ochii la stația de autobuze. Tot eu vinovat, bineînțeles. Ea, ingeraș! Senină! Laptele dăduse în foc, roșii mari și zemoase n-a găsit, parizerul tăiat gros,

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

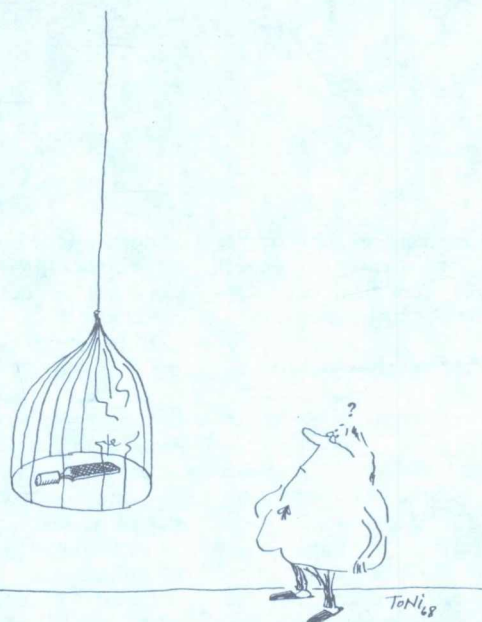
Văzute cu coada ochiului

- Chiar și doi chiori, pot sta de vorbă între «patru ochi».
- Ochii care se văd rar se uită. Și, cei care se văd des, se satură.
- Una e să fii un bărbat... de ochit și, alta să fii bărbat deochiat.
- Amorul orb, face cel mai bine cu ochiul.
- Floarea preferată a încornoratului: «ochiul bouului».
- Rimelul dă poalele ochilor peste cap.
- «Ochi in ochi și gură-n gură», așa ar vrea să stea toți îndrăgostiții.

Da! Dar ce te faci cu nasurile?

- Ouăle proaspete nu se cunosc după ochi, ci după ochiuri.
- Când ajungi la «ochi pentru ochi», urmează «dinți pentru dinți».
- Toți hoții de buzunare, sint buni ochitori de... lei.
- Femeia se soarbe din ochi și se bea de pe buze.
- Femeii, când îi scapă un ochi de la ciorap, îi scapără și — ceilalți doi — de la Dumnezeu.
- Era atit de șasiu, incit — atunci cind plingea — se uda pe spate.
- Cind e tinără, femeia, e numai ochi. Și, cind îmbătrinește, numai urechi.
- O fi banul «ochiul dracului», dar le «vede» pe toate.
- Degeaba ai ochi frumoși, dacă vezi numai ce e urit cu ei.
- Ochii femeii surid pe sub gene și ai bărbaților, pe sub mustăți.
- Ochii sint tutorii... pupilelor.
- Cind cerul face cu ochiul pământului, fulgeră.

ANTON AVRAM

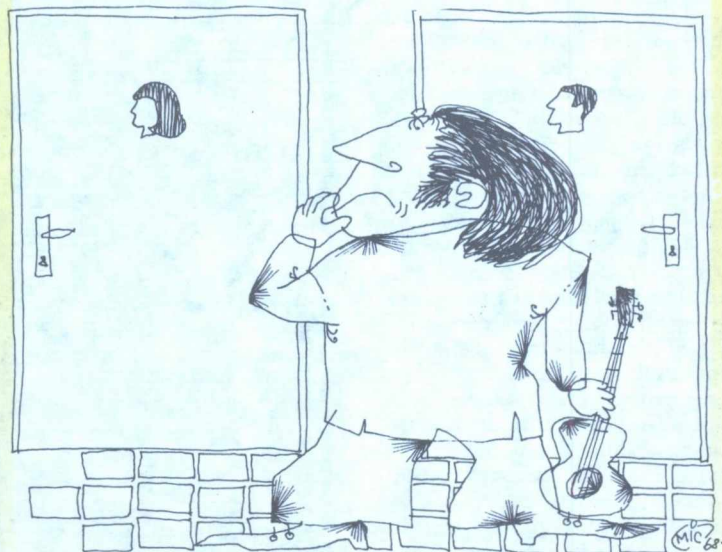

A. ANDRONIC

— Vine ploaia, vine ploaia, vine ploaia!!!...

M. CAPĂȚĂ

DILEMĂ

piine în loc de chifle și vinovatul, eu! Am tăcut. Am înghițit. Trebuia să-i respect concediul de odihnă. După micul dejun, am plecat la nămol. Ea a rămas pe plajă. Cică era frintă.

— E firesc, ingerașule, să fii ostentivă. Se știe că marea obosește.

Și după trei zile mi-a răspuns:

— Drept să-ți spun, pe mine nu mă obosește marea. Mă obosește laptele. Și parizerul. Și distanța. De ce n-ai luat cameră aici, la Eforie?

— De ce?... Ți-am explicat. La Eforie sint prea mulți prieteni. Nu vreau să-ți cunoască pasiunile. Că idealul tău e să te scoli cu noaptea în cap, să te omori după lapte, fierț chiar de tine, că pasiunea ta e să prepari mâncare după baia de nămol și să alergi la Alimentara înainte de plajă...

După vreo săptămână, am băgat de seamă că Amalia slăbise și nu prea era în largul ei. Am întrebat-o îngrijorat:

— Mami scump, ce-i cu tine? Tu îmi ascunzi ceva.

— Nu-ți ascund nimic, Costache.

— Ba da, ingerașule. E aproape ora 12 și tu îmi ascunzi sandvișurile. Unde sint, Amalio?...

— În sacoșă.

— Bravo! Hai să te sărut!...

— Lasă, după nămol.

— Ești groaznică. Îmi refuzi și cea mai neînsemnată bucurie: un sărut! În schimb eu să am grijă de tine, zi de zi, ceas de ceas, găină de găină...

— Ce găină, Costache?

— Păi da! Am observat, mami, că te-ai cam săturat cu drumurile

la Alimentara. Și ce mi-am spus? Cite soțioare scumpe are soțul tău ideal? Una! Hai să-i fac o surpriză. S-o scutesc două zile de Alimentară! Și ți-am cumpărat, puișorule, o găină o frumusețe! S-o admire tot litoralul...

— Să nu se strice, Costache, pe căldura asta!

— Nu se strică mami, că e vie! Și nici insolație nu face fiindcă e acoperită cu pene și ascunsă sub cort. Așa că, în vreme ce eu o să mă bălăcesc ca un porc la nămol, tu, dragostea mea, dai fuguța acasă ca o silfidă, tai găinușă, o jumulești, o prepari și cind se întoarce soțiorul tău obosit de la blestematul ăla de nămol, să aibă păpică. Tu, iubito, poți mânca înainte. Te iert dacă nu mă aștepti... Mai cu seamă că arăți groaznic. Și nu înțeleg de ce. Doar nu-ți lipsește nimic. Ai și lăptic, ai și păpic, ai și plăjică...

— Costache, de ce m-ai adus la Agigea?

— Asta era, mami? Bine, puișorule, dacă nu-ți prieste Agigea, la anul te duc la Tuzla. Că e un sat splendid și ai ochit acolo o cameră superbă... Proprietăreasa are și găinușe...

— De ce nu la Mamaia, Costache? Cu toți prietenii împreună.

— Ți-am explicat motivul, comoara mea. Nu vreau să-și bage amicii nasul în pasiunile tale culinare... În definitiv, timpul trece repede. Mai am de făcut un nămol și gata, plecăm acasă. Că ți-ai terminat concediul de odihnă... Ai văzut? Pe nesimțite...

TRISTAN BERNARD ȘI UMORUL

de MARCEL ACHARD
De la Academia franceză

Tristan Bernard a ținut multe conferințe. Aceea care a precedat reprezentarea comediei sale «Gemenii din Brighton» începea în felul următor:

«Doamnelor, domnișoarelor, domnilor,

Văzându-vă atât de numeroși sint foarte satisfăcut ca autor, dar nu prea liniștit, în calitate de conferențiar. Sint singur de tot în fața dv. a tuturor. E puțin înfricoșător.

Îmi amintesc de o pășanie care i s-a întâmplat pe vremuri unuia dintre confrății mei din presa pariziană. Era un fin cunoscător într-ale mincării și un foarte mare mincâu. Într-o zi se afla la o cină la care mai participau încă paisprezece comenseni. După supă, apărură ca piesă de rezistență o rață cu măslină, dar o rață mică de tot, care își ridica labele spre cer. Atunci confratele meu murmură cu tristețe: — Rățușca asta mică pare să-și spună: «Cită lume!» Eu mă aflu puțin în situația acestei rățușke; dar, în definitiv, sint sigur că n-o să mă mincați.»

Pe Tristan Bernard, — care s-a născut la 7 septembrie 1866, la Besançon — nu-l chema de fapt Tristan, ci Paul. O legendă, care n-a fost corectată, pretinde că umoristul nu și-a luat numele de Tristan decât tocmai peste douăzeci și cinci de ani, când, datorită unui cal bălțat, denumit tocmai Tristan, a căștigat la curse o sumă importantă.

La început a încercat să fie avocat, ca toată lumea. Dar primul lui proces l-a descurajat. Clientul lui era un fel de nebul care fusese arestat pentru atentat la pudoare și care nu înceta să-i tot spună: «Maiestre, vă rog să mă ascultați. Chestiunea e cit se poate de simplă. Vă amintiți de povestea Phryneii în fața Areopagului? N-am decât să mă dezbrac gol pușcă și voi fi achitat. Jur pe Sfântul Dumnezeu din ceruri că așa se va întâmpla.»

Paul Bernard (il mai chema încă Paul) a încercat să-i explice, în fel și chip, că asta îi poate aduce condamnarea la muncă silnică. Ași, și-ai găsit! Nebunul o ținea pe a lui. Dar când, după strălucita pledoarie a avocatului său, văzu că i se dau cinci ani închisoare, se repezi la el furios: «E vina dumitale! Cinci ani!! M-au pedepsit la cinci ani fiindcă m-ai împiedicat să apar gol în fața judecătorilor!»

Acest proces l-a hotărât pe Tristan să-și lepede roba neagră de avocat. Primi să fie directorul unei uzine de aluminiu din Crecil.

Ca aproape toată lumea.

Dar nu-i ușor să conduci o uzină de aluminiu din Crecil; chiar când mai ești încă Paul Bernard. Nimic nu-l predispucea la asta. Ba, dimpotrivă, totul era împotriva lenevicii lui, pe care a explicat-o foarte bine: «Omul nu-i făcut să muncească. Doamnă că asta îl oboșește.»

Un prieten l-a declarat în holul unui club că «Nu există loc unde

să dorm atât de bine ca în holul ăsta».

— Spui asta, i-a replicat Tristan, fiindcă n-ai văzut încă biroul meu de lucru.

El pretindea că era leneș încă din cea mai fragedă virstă. Și exemplifica: «Pascal combătea durerile de cap cu probleme de geometrie. Eu combăteam geometria prefăcându-mă că am dureri de cap.»

Toate acestea dovedesc din belșug că nu era omul cel mai potrivit pentru a fi pus în fruntea unei uzine de aluminiu.

Despre anecdotele lui spunea: «Refuz să le tratez cu ușurință. Ele au uneori rezonanțe profunde.»

Nu se poate face cronica acestui secol fără celebrele vorbe de duh ale lui Tristan Bernard.

Anunțându-i-se că i s-a pus candidatura pentru un fotoliu la Academia franceză, el avu această replică feroce:

— Academician? Nu. Costumul costă prea scump. Voi aștepta pînă ce va muri unul de talia mea.

În legătură cu unul din prietenii săi despre care se spunea că a îmbătrînit mult:

— A îmbătrînit teribil. L-am întâlnit acum câteva zile și nici nu m-a recunoscut.

El vorbește despre medici ca și Molière.

Doi mari chirurghi, se duelaseră. Lui Tristan, care se interesa de cauza duelului, i se explică:

— Un incident personal; au ținut însă cu tot dinadinsul să se omoare reciproc.

— Poftim! exclamă Tristan.

Acum nu le mai ajungem nici noi!

Despre un arivist, care nu se dădea în lături de la nici o jostnicie, el spune: «A parvenit repede pentru că a pornit tirîndu-se.»

Un bogat industriaș moare. Avea rea lui e evaluată la șase miliarde franci (din 1924):

— N-ar trebui permis să se poată lăsa atîția bani! spuse cineva.

— Dar — răspuse Tristan — nici el n-ar fi cerut altceva decât să nu-i lase!

Maestrul nu acorda mare importanță tuturor acestor glume și anecdote. Dovada este chiar anecdota de mai jos pe care o povestea întotdeauna cu amabilitate:

— Oh, domnule Tristan Bernard, se fandosea o gisculiță stacojie toată de încintare și entuziasm, ieri mă găseam tocmai într-un salon cînd cineva a povestit una din anecdotele dumneavoastră. Ce-am mai ris!... Nu mai mi-aduc aminte bine la ce se referea. De altfel era complet idioată!...

Tristan ajunsese imediat la ziaristică. A fost mai întii director, redactor-șef și singurul redactor al unui ziar tras în trei exemplare: «Le chasseur de chevelures». Apoi redactor-șef al unui organ ceva mai important: «Le journal des vélocipédistes».

Dar nu rămase gazetar decât timpul necesar ca să iasă din gazetărie. Pentru el nu fusese decât o glumă.

Tristan Bernard, așa cum trebuie el cunoscut și admirat, este mai înainte de toate un autor comic. Acest leneș, care își pusese în fața ochilor pancarta plină de învăță-

minte: «Nu trebuie să te bizui decât pe tine însuși. Și încă nu prea mult», a scris alene vreo sută de piese de teatru. Dintre care douăzeci sint adevărate capodopere.

Cum nu spunea decât esențialul și nu consimțea să-și lungească subiectul, a scris enorm de multe piese într-un act.

Din «Captivul» — miracol de ironie și haz — în care ni se prezintă povestea unui deținut care se îndrăgostește de avocata lui, extrag acest scurt dialog:

«DOUBLET: Trebuie să vă spun că soția mea, după două luni de căsătorie m-a înșelat. E un lucru cu care nu mă laud. Dar, ce să-i faci, așa stau lucrurile! A fost un mare scandal; amantul a primit două gloanțe în cap...»

LEA (avocata): Dumneata ai...?

DOUBLET: Nu, nu eu. Eu nici nu știam. A fost omorît de un alt amant al soției mele, un om foarte violent și care nu glumea de loc. A fost informat de un al treilea. După scandalul ăsta, soția mea nu mai putea rămîne în Alger. A plecat... cu un al patrulea.»

Pustiul unor vieți conjugale nu poate fi mai bine exprimat decât în aceste două replici pe care le schimbă soții între ei, după trădarea femeii, în «Jules, Juliette și Julien».

— Niciodată nu ne-am vorbit atât de mult, spuse ea.

Iar el:

— E pentru prima oară cînd avem un subiect de conversație!

Dădea tinerilor sfaturi cu atita generozitate și risipă încît uneori devenea prada lor.

El avea felul lui de a face critică. Într-o seară asista la o piesă foarte plicticoasă. Profită de tăcerea dintre două tirade ca să se strecoare spre ieșire:

— Dar nu s-a terminat încă! îi șoptește cineva dintr-un fotoliu.

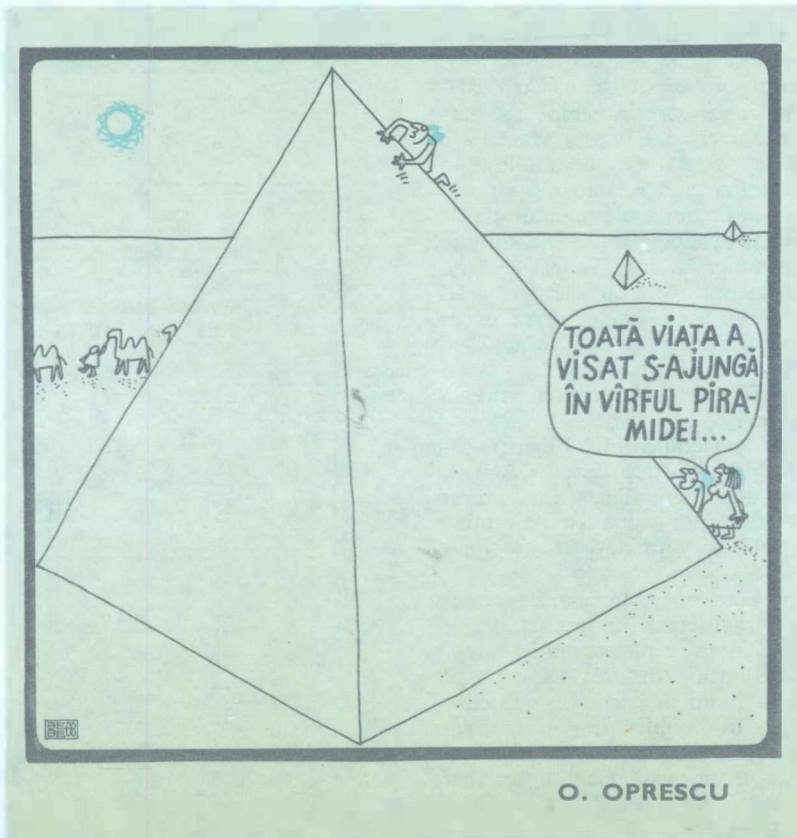
— Tocmai de aceea...»

Tristan Bernard nu și-a adunat, cum a făcut Courteline, reflecțiile, anecdotele, ideile pe care le-a risipit în articole, romane, piese de teatru sau pur și simplu la cafeana, în discuțiile cu prietenii și cunoscuții lui. Și e profund regretabil. O «Filozofie a lui Tristan Bernard», o cărțuie de vreo două sute de pagini, i-ar da locul care i se cuvine. Oamenii ar înțelege cit de indulgență a fost înțelepciunea lui, cit de molieresc risul lui și cit de profundă cunoașterea oamenilor.

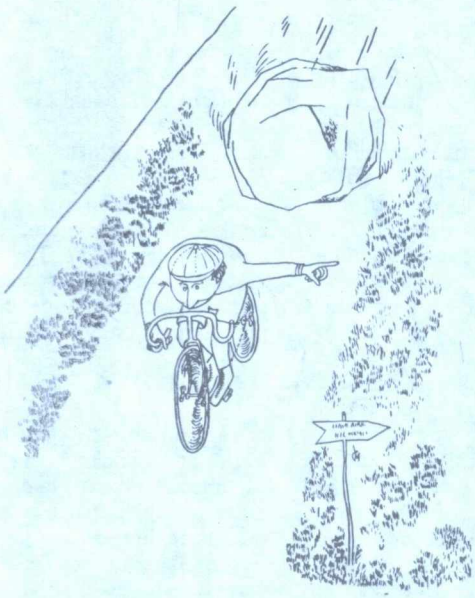
El nu ocupă încă locul pe care îl merită. Este adevărat că în cele din urmă i se va face dreptate și că într-o zi ne vom da cu toții seama că cei trei mari de la începutul acestui secol erau Feydeau, Courteline și Tristan.

Dar, cum spunea bunul nostru maestru: «Nu trebuie să încasezi prea multe avansuri din glorie. E mai bine să ai un cont uitat.»

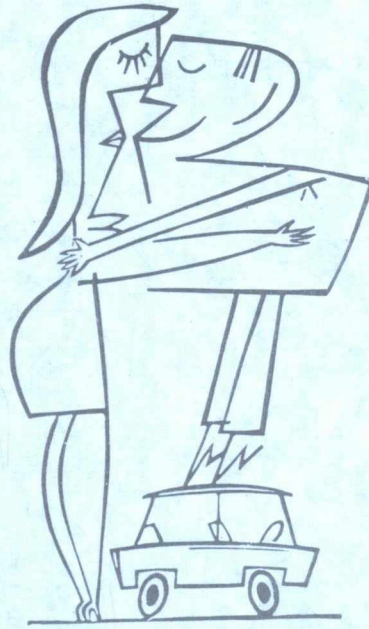
Traducere de
PAUL B. MARIAN

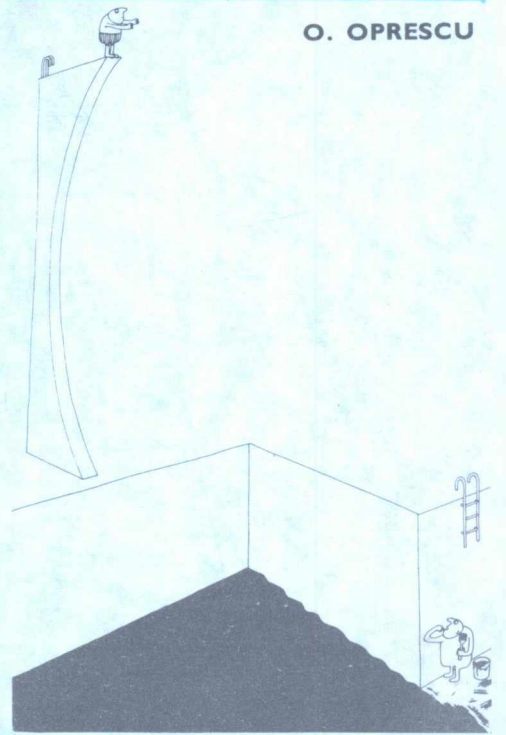
V. CRAIȚA-MÎNDRA

OCTAVIAN BOUR

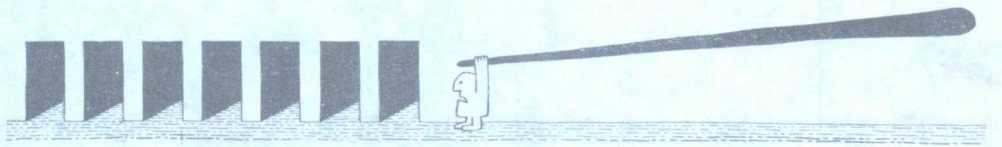
O. OPRESCU

FLORIN PUȚĂ

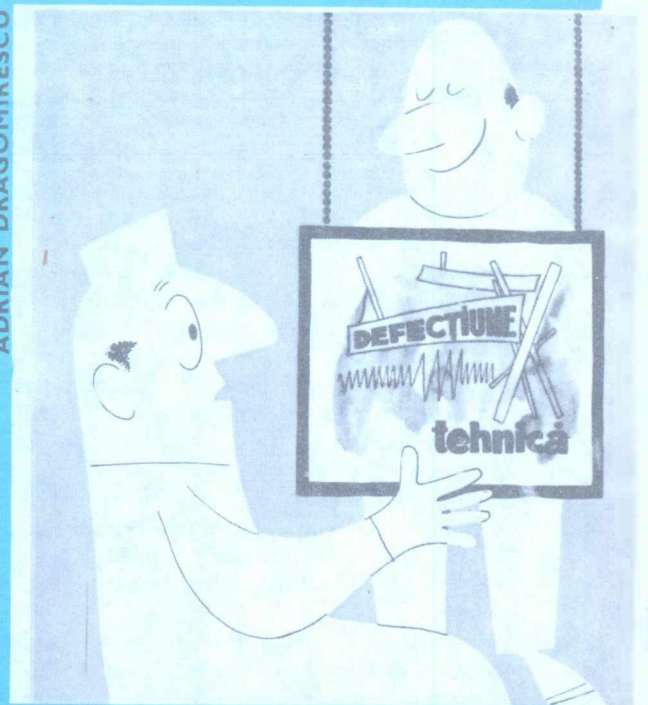
I. DOGAR-MARINESCU

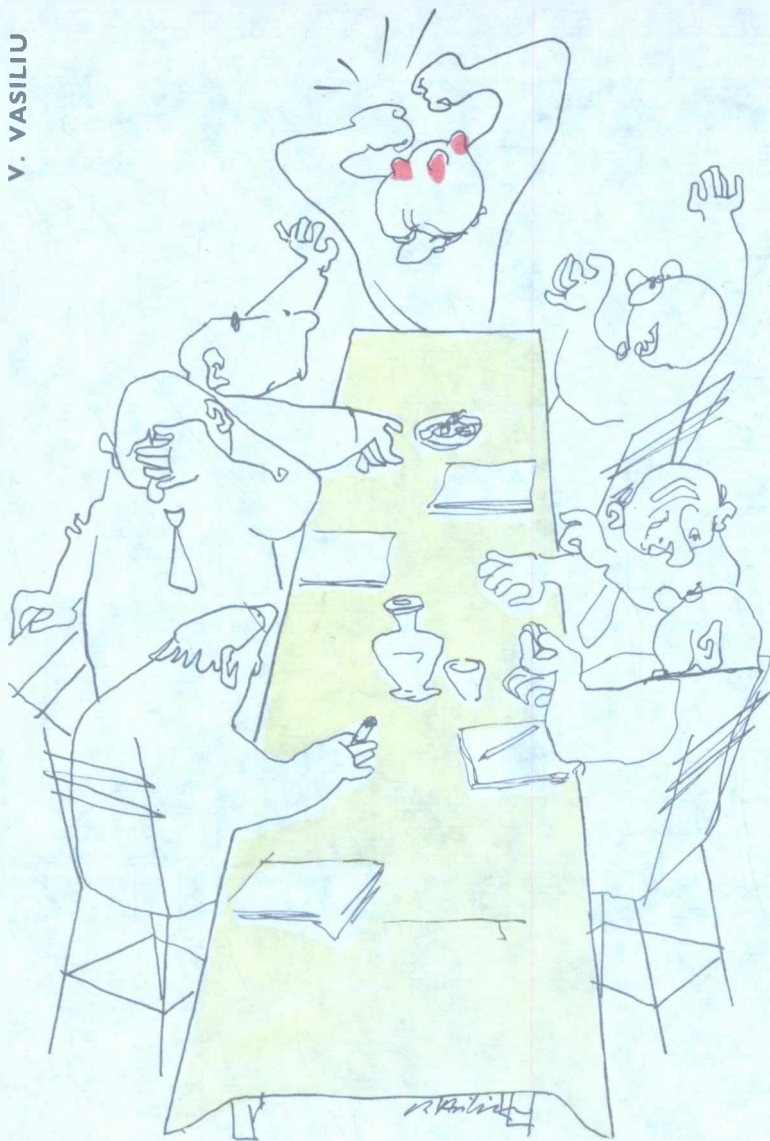

A. DRAGOȘ

ADRIAN DRAGOMIRESCU

— Trebuie iertat. Uite ce autocritică își face!!!

EXERCITII PENTRU M

O ANTOLOGIE

Cenaclul «George Bacovia» a tipărit recent o antologie lirică din lucrările membrilor cenaclului.

Poezii Andrei Ciurunga și George Păun au făcut selecția versurilor. Probabil că Agatha Grigorescu-Bacovia, în calitatea sa de conducătoare și îndrumătoare a cenaclului, le-a supervizat și aprobat. Argumentul apariției acestei antologii este dat în scurta prefață a volumului.

«Pe lângă zburători încercați ai spațiului liric, au crescut în ultimul an în cenaclul nostru nedeprișele aripi ale unor tineri poeți care, învățând meșteșugul zborului, se află la prima vultură înainte de a părăsi cuibul. Îi publicăm aici.» Și noi.

Astfel, Maximilian Nicoară scrie:
*O fată, în pat lung de drum
A vrut să-mi cinte din trup.*

(Înfrunzirea bărbaților)

Versurile care urmează nu sînt citabile. Criza de erotomanie a autorului atinge niște zone care țin mai mult de anatomie decît de poezie.

Liliana Petre, în schimb, descoperă că:

*«Ieri prin azi se leagă de miine» și
«Egale forme în spațiu
Luni, marți, miercuri...»*

(Zilele)

Iată și o altă observație a poetului de mai sus:

*«Liftul urcă... urcă etaje.
Norii, umbrele noastre vor să-l oprească»*

Spre infinit... liftul».

(Liftul)

Reținem cu interes motivele pentru care lifturile bucureștene merg atât de defectuos. De data asta autoarea pare că servește o cauză obștească. Tot e bine că antologia cuprinde și câteva poezii cu mesaj

HAI SĂ DISCUTĂM!

În numărul 5, revista «Orizont» a inițiat o anchetă în legătură cu «drumurile prozei», la care răspund o serie de persoane cu oarecare circulație literară.

Ion Arieșanu spune că trebuie să remarcăm în proza tinărilor «și forța mimetică și oroarea de șablon». Pare o afirmație contradictorie pentru că oroarea de șablon exclude mimetismul. Probabil că Ion Arieșanu a vrut să spună că în proza tinărilor se remarcă, pe de o parte, forța ei mimetică și, pe de altă parte, oroarea de șablon.

Tineretul nu are cum scăpa de blestemul mimetismului. Este în firea lucrurilor ca debutul literar să

ILUZIONISM

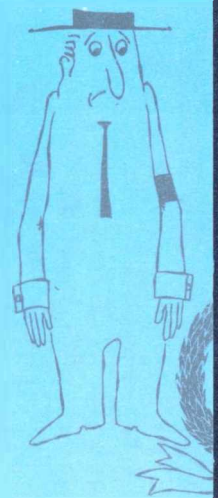
Un interesant caz de dedublare a personalității în masă a fost semnalat la unitatea de cercetări pentru asigurarea securității miniere din Petroșeni. Astfel s-a observat că mai mulți ingineri cu funcții de bază la Combinatul carbonifer Valea Jiului au lucrat în același timp, adică în aceleași ore, și la unitatea de cercetări numai jumătate de normă. Făcîndu-se apel la diverșii iluzioniști, magicieni și scamtatori, aceștia nu au putut da o explicație mulțumitoare, dar au apreciat măiestria acestor persoane, sugerînd că, poate, a fost un caz de autosugestie din partea colegilor acestor cazuri. Întrucît echipa de iluzioniști a dat chix, s-a făcut apel la un control, care a constatat că de fapt inginerii minune nu au fost în ambele locuri în același timp, ci numai au pontat prezența, și asta a făcut la un loc mai multe sute de ore în plus. Așa că de fapt nu a avut loc o dedublare a personalității ci numai o dedublare a sumelor de bani incasate pe niște ore pontate dar nelucrate, dedublare evaluată la mai multe mii de lei.

Probabil, ca la orice scamatorie, cei care au făcut să dispară sumele respective le vor face acum să reapară; doar că protagoniștii nu vor ieși din arenă cu aplauze ci numai cu fluierături.

V. CRAIȚA-MÎNDRA

A. DRAGOS

— Ei, ce zici,

GRAD

— E un aler

NA STÎNGĂ

legat de niște modele îndrăgite, care tinărul artist se va despărți timp, prin cultură, experiență, orie și talent.

ei mai originali creatori de literatură își mărturisesc filiațiile cu decesori iluștri: Rimbaud — Victor Hugo; Arghezi — Eminescu — Delaure; Eug. Ionescu — Jarry Urmuz etc.

uga de șablon este imposibilă. Ion Arieșanu înțelege prin asta fuga de model. El spune că unele căutări ale tineretului «lo-umană nu va fi totdeauna sacută». Dar care altă logică va satisface?

mai departe, tot Ion Arieșanu măcă tinerii care fug de șablon și cea de-a doua manieră» (adică a care nu acceptă arta convențională a narațiunii). Nu este oare im ca, fugind de șablon să se zeze în *manierism*, adică tot în fel de șablon?

mai să discutăm că tot n-avem o treabă!

= 0.

a aceeași revistă, Cornel Ungureanu, în articolul «Criterii ale non-normismului în proza scurtă» e negru pe alb: «A crea din c, iată punctul de unde lite-

ratura poate deveni ea însăși, despărțindu-se de balastul unor metode de cercetare care sint ale ei».

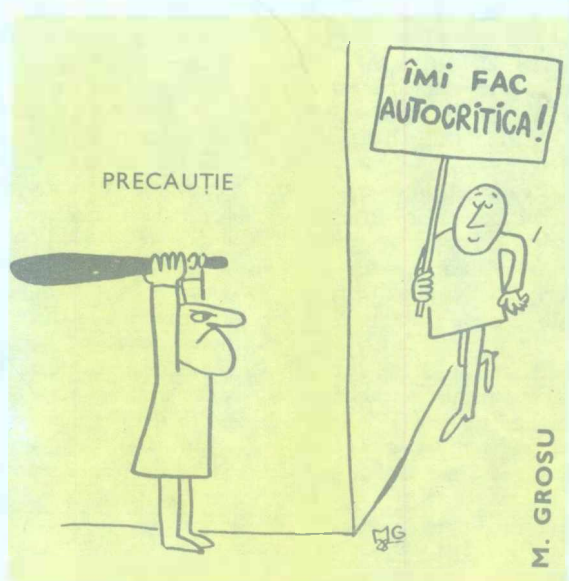
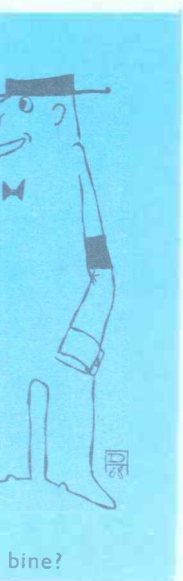
Această îndrumare vine cam tîrziu. Experiența a fost făcută și a dat rezultate concrete. Nimicul a căpătat uneori formă de carte. El se poate găsi prin librării, expulzat de cititor în rafturile cele mai de sus sau chiar în încăperile cele mai de jos, adică în beciurile librăriilor pentru că, vorba dictonului «din nimic, nimic răsare» sau a latinului «Ex nihilo, nihil».

ȚINUTĂ

Cităm din revista «Tribuna» nr. 23/593 un fragment din articolul «Drum cotit», semnat de Augustin Buzura. Este vorba în acest articol despre «Melancolica Austrie chezarocrăiască a bătrînului habsburg cu favoriți și orgoliu, spaima viselor bunicilor noștri, care prin contagiunea imposibililor amployați an istoric, de o oligoidă punctualitate etc.»

Un amic literat spunea că un articol lipsit de neologisme n-are nici o trecere ca fiind lipsit de ținută intelectuală.

Poftim, satură-te de ținută intelectuală, amice literat!

NOROC, FRĂȚILOR!

ANDREI: Ce știi, Emilio? O să mă recunoască colegii cînd m-or vedea așa bronzat?... Ce cravată să-mi pun?... O iau pe asta deschisă?... Să vezi, Emilio, ce ochi or să facă! Două zile nu mai scap de ei să le povestesc cum am petrecut la mare!

EMILIA: Păi povestește-le!

ANDREI: Cred și eu! Dar să știi, uite, abia aștept să-i văd! Și pe Dumitrescu, și pe Matei, și pe Tomița! Chiar și pe șeful. Parcă-i aud: «Nu, mă, ia-o din prima zi! Cum era apa, cum era nisipul, cum era soarele!»

EMILIA: Hai, du-te, că ai să întârzie!

ANDREI: Am plecat! La revedere!

Moment II

(în birou)

ANDREI (voios): Noroc, fraților! Bine v-am găsit! Ura! (pauză)

MATEI: Ura și fă tu planul ăsta de materiale că ești în urmă!

ANDREI: Bine... V-am... și... da... planul... da... da...

(pauză)

DUMITRESCU: Andrei! Ce faci?

ANDREI (revenit): Bine, Dumitrescule, uite, am venit ieri de la mare, a fost grozav, și să vezi, în prima zi...

DUMITRESCU: Bravo! Ia fă tu situațiile astea pentru minister, că-s urgente!

ANDREI: Auzi, să vezi, în prima zi, cînd m-am aruncat în apă...

DUMITRESCU: Sint urgente!

ANDREI: În... apă... da... urgente!... Auzi și era unul...

DUMITRESCU: Le cere ministerul...

ANDREI: Era unul... bine... ministerul...

(pauză)

ȘEFUL: Bună dimineața... VOICI: Bună dimineața, tovarășe șef!

ȘEFUL: E cineva mai liber pe aici?

VOICE: Tovarășul Andrei, a venit din concediu!

ANDREI: Bine v-am găsit, tovarășe șef!

ȘEFUL: Bine, bine, ia fă scrisorile astea... (iese)

TĂNASE (intră): Tovarăși, ne trebuie un articol pentru gazeta de perete!... (liniște)... Un articol!

Pentru gazeta!... (liniște)...

ANDREI: Și... și cînd trebuie?

TĂNASE: Mîine!

ANDREI: Și cînd să-l mai scriu?

TĂNASE: După masă!

ANDREI: Dar vreau și eu să mă odihnesc!

TĂNASE: Ei hai, lasă, doar ai venit din concediu!...

DUMITRESCU: Andrei, situațiile...

MATEI: Andrei, tabelul...

TĂNASE: N-ai făcut articolul... Binee...

Moment III

ANDREI: Da, tovarășe director.

DIRECTORUL: Uite ce te rog, ții dumneata locul secretarei că e plecată în concediu medical! Dar vezi, nu-ți neglija lucrările! Acum ești încărcat cu forțe noi din concediu, așa că...

ANDREI: Da, tovarășe director!

Moment IV

DIRECTORUL: ...dar din păcate, tovarășe, trebuie să remarc în această ședință, că tovarășul Andrei are lipsuri serioase! Este în urmă cu o sumedenie de lucrări și a întârziat cu două zile predarea unui articol la gazeta de perete! Și faptul este cu atît mai grav cu cît tovarășul abia s-a întors din concediu! Trebuie să-i atragem atenția...

Moment V

COSTICĂ: Andrei! Noroc! Ce faci?

ANDREI: A, noroc! Uite și eu, la slujbă!

COSTICĂ: Dar ce ai, mă, ce-i cu tine? Arăți rău!

ANDREI: Zău?

COSTICĂ: Da, pari obosit!

ANDREI: Serios? Și... și ce să fac?

COSTICĂ: Pleacă mă, în concediu!

Moment VI

ANDREI: Mă băieți, dar Onofrei cînd vine din concediu?

VOICE: Azi! A, uite-l! (ușă)

ONOFREI: Noroc, fraților! Bine v-am găsit! Ura!

ANDREI: Ura și ia fă tu situațiile astea că ești în urmă!... Și cum îți spuneam, dragă Matei, în timp ce eu înotam, aud în largul mării un strigăt...

Cortina

CAVALERII FĂRĂ CAI

Partidul naționalist, aflat la cirna Republicii Sud-Africane, trădează cauza albilor. El nu aplică cu consecvență politică de apartheid, pe care o susține numai formal. De fapt, actualul guvern al R.S.A. este o marionetă în minile africanilor, pe care-i ajută în secret să se pregătească pentru preluarea puterii.

Iată câteva fraze care ar suna cum se poate mai firesc în gura oricărui pensionar al oricărui balamuc de pe mapamond. Numai că ele nu au fost rostite de cineva a cărui ținută vestimentară include obligatoriu cămașa de forță, ci de un individ normal. Sau care se crede normal. Sau care e considerat de ceilalți normal. În orice caz, de o persoană care, vorba simpaticului soldat Sveik, nu este nebun cu certificat.

Numele lui nu vi-l putem dezvălui, deoarece nu-l cunoaștem. Interesanta declarație de mai sus a fost făcută în secret, la un miting secret al organizației secrete «Nuwe Reiterwag» din R.S.A. În limba olandeză, «Nuwe Reiterwag» înseamnă (din fericire, asta nu e un secret) «noua gardă călare».

În ciuda romanticei titulaturi pe care și-au atribuit-o, membrii acestei organizații nu au cai, ci opinii, pe care le călăresc zi și noapte (dar mai ales noaptea), pentru a proclama că africanii duc un trai prea bun în R.S.A. Veri primari de idei cu adepții Ku-Klux-Klanului din Statele Unite, noii cavaleriști de gardă preconizează «o atitudine mai fermă față de sălbăticiii cu piele neagră» — eufemism amabil sub care se ascunde de fapt celebra «soluție definitivă» a lui Hitler: exterminarea în masă.

Pentru a-și exercita ochiul și mâna, gardiștii călări linșează, cam o dată pe săptămână, cițiva africani, de pieptul cărora agăță cartea de vizită a organizației. În restul timpului, ei înjură guvernul pentru ritm — prea tacticos, după gustul lor — în care procedează la asuprirea, infometarea, schingiuirea și asasinarea populației de culoare.

Logic ar fi ca miniștrii luați astfel în târbacă (și încă pe nedrept) să poarte pică celor care îi calomnază. Dar, după cum scrie cotidianul «Dagbreek» din Johannesburg, cei mai de văză membri ai secretei organizații sunt cei mai de văză membri ai guvernului. Asta vă face să vă gândiți din nou la ospiciu și la cămăși de forță? Greșiți profund! Ațișarea autorităților (oficiale) de către aceleași autorități (mascate) este un procedeu de mult uitat pentru a justifica intensificarea opresiunii. «Noua gardă» nu face altceva decît să utilizeze o veche tactică.

N. AURELIU

I. DAVIDESCU

fatalitate

de STELA HARUTUNIAN

Mi-am spart capul bucăți, bucățele și am căutat cu lupa, luminarea și lanterna printre sfărîmături, o idee cit de firavă, cit de pîrpirie cu care să vin în ajutorul unor semeni de ai mei, dar, zadarnică străduință! N-am găsit nimic.

Oricît de stăruitor și sensibil sînt la necazurile altora, a trebuit să mă resemnez. În disperare de cauză mi-am adunat capul la loc, i-am strîns cu grijă doagele să nu cumva să-i lipsească încă una (li se mai întimplă unora) și am început să... gîndesc. Treabă de altfel destul de incomodă (care nu li se întimplă unora), dar care cel puțin mi-a dat satisfacția unei constatări certe: Bietul meu cap nu-i făcut să găsească soluții pentru eliminarea rebutului la turnătorii de fontă și turnătorii de oțel ale Uzinei «Independența» Sibiu.

Pentru asta sînt făcute capetele altora. Capete robuste, inteligente, cu un cumul impresionant de cunoștințe teoretice și practice, dar care capete sînt menajate de posesorii lor.

Nu prea și le sparg să găsească

soluții nici inginerul Chioreanu Ion, șeful secției metalurgice, nici inginerul Taus Virgil, șeful Serviciului metalurgie din uzină.

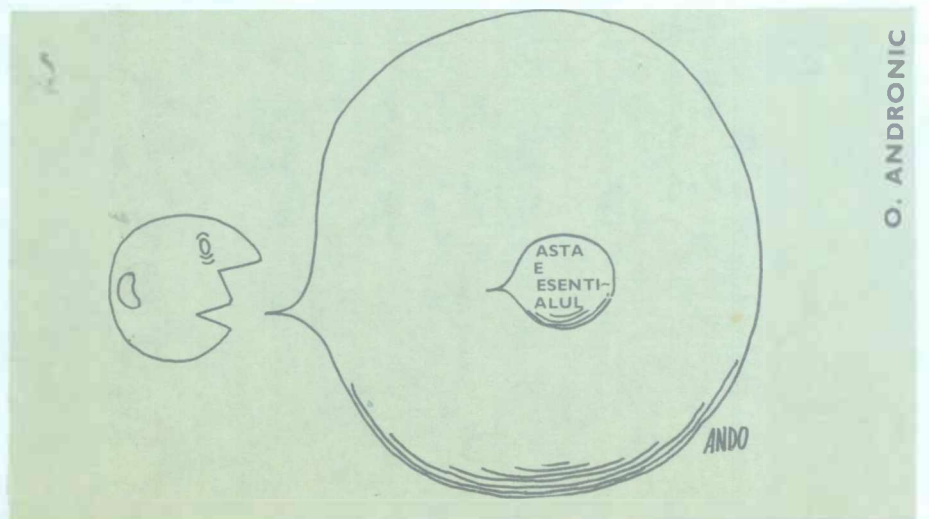
Nu-i cu folos să-și spargă capul fiindcă — susțin ei — alții dau și mai mult rebut.

Argument decisiv!

Într-adevăr, nu-i leal să-ți pui colegii în dificultate, să le crezi complexe de inferioritate, cînd faptele-s demonstrate: la turnătorii rebutul e o... fatalitate.

Fatalitate ce se ridică la 773 000 lei, sumă ce reprezintă valoarea rebutului pe primele patru luni ale acestui an. Este drept că s-au recuperat 11 400 lei, rămînînd deci o «fatalitate» de 761 600 lei.

Se pune întrebarea: de ce lupta aceasta contra «superstițiilor» (rebuturi) nu s-ar duce înainte de a se pune problema ce se mai poate și ce nu se mai poate recupera! Pentru că văzînd această atitudine «superstițioasă», fatalistă în privința rebuturilor, te întrebîi cui folosește? Și, văzînd apoi valoarea banilor aruncați, te întrebîi: Cine plătește?

O. ANDRONIC

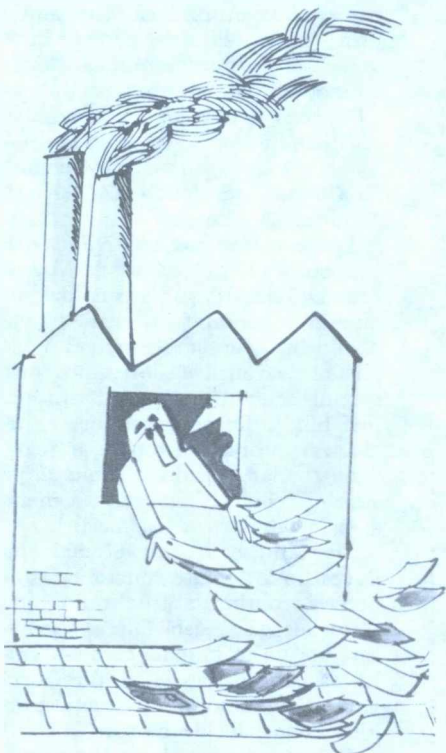
TE VĂD,
TE VĂD!

In Piața Unirii din București sint instalate grătare cu mititei care afumă întreaga piață.

— Aici restaurăm Hanul lui Manuc iar dincolo fumăraia romantică de altă dată.

La uzina de aluminiu din Slatina s-au făcut o serie de achiziții inutile irosindu-se astfel fondurile.

— Ar fi bine să oprim ceva bani ca să mărim gabaritul geamului.

Desene de A. LUCACI

TEATRU
ÎN
PILULE

Dilema

EA: Ți-am adus cafeaua! Bea-o cit e fierbinte.

EL (*cufundat în lectura ziarului*): Mulțumesc. Pune-o pe birou.

EA (*îmbufnată*): Cum vii acasă de la serviciu măninci și apoi dai fuga să-ți citești... presa!

EL: Ce să fac, drăguță! Recunoaște și tu că trebuie să mă informez și eu...

EA (*îngînându-l*): Să te informezi!... Să te informezi!... Bine că te tot informezi, dar pe mine nu m-ai mai scos în oraș de-o veșnicie. Toată ziua robotesc în gospodărie, iar seara stau la televizor și înghit toate emisiunile — și de pe canalul I și de pe canalul II — c-am ajuns — vai de zilele mele — o... telefață d-alea care sint criticate la gazetă...

EL (*împăciuitor*): Iartă-mă, iubita mea. Ai dreptate, perfectă dreptate... În ultima vreme te-am cam neglijat. (*vesel*) Știi ceva?... hai să ieșim diseară în oraș.

EA (*zimbitoare*): Chiar așa... Să mergem și noi la un teatru...

EL: De acord... Dar la care?

EA: Am citit deunăzi în «Culturalizatorul» că spectacolul X.Y.Z. de la Teatrul A.B.C. ... (*Pauză. Citează din memorie*)... «constituie o izbîndă plenară a regizorului și a interpreților, iar decorul a avut reale virtuți funcționale!»

EL (*surprins*): Ai citit tu asta în «Culturalizatorul»? Nu se poate!...

EA (*jignită*): Ba se poate... Cum să nu se poată... Ce? N-ai încredere în memoria mea?...

EL: Nu-i vorba de asta! Dar îmi amintesc perfect de cronica apărută în «Îndrumarea artistică». Scrie textual: «Spectacolul se suportă ca o grea pedeapsă... interpreții n-au însă nici o vină... vinovat este regizorul care și-a îngăduit, (oare cu de la cine putere?) să masacreze un text memorabil... Singurul biruitor al spectacolului este cizmarul sef,

Gheorghe Rușulescu, autorul unei splendide perechi de cizme cu scîrț, pe care le etalează Printul consort în actul al II-lea...

EA (*nedumerită*): Poate că... totuși... e vorba de alt spectacol...

EL (*ferm*): Da de unde! E vorba de spectacolul X.Y.Z. de la Teatrul A.B.C.!

EA (*încearcă să calmeze spiritele*): În definitiv, ce-ai vrea tu? Să scrie toți la fel? Cronici șablon? N-ai văzut că pînă și TAPL-ul a renunțat la rețeterele întocmite conform

STAS-ului? Și la urma urmei, ce-mi pasă mie! Eu vreau să merg la teatru și chiar astă seară!...

EL: Ca să te convingi care dintre cronicari are dreptate?

EA: Ași! Nu mai pot eu de ei...

EL: Atunci... de ce?

EA (*tandră*): Nu înțelegi, iubitele, că vreau și eu un prilej să-mi pun «deux-pièces»-ul pe care mi l-ai dăruit de ziua mea?...

Cortina cade nedumerită.

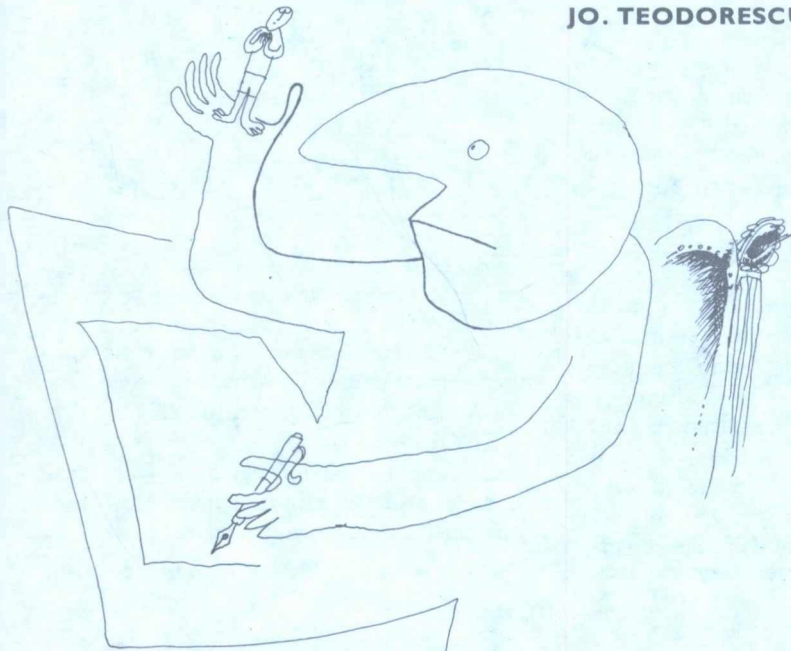

N. CORNELIU

— Căpitane, am aruncat ancora!
— Bine ai făcut, că era o-rablăăă!...

JO. TEODORESCU

— Am să fac om mare din tine.

Răspunsuri fără răspundere

PENTRU SALVAREA... SALVĂRII

Cu cităva vreme în urmă — ne informa un corespondent — în fața casei cu nr. 28 de pe str. Libertății din orașul Reșița a oprit mașina Salvării nr. 31-BT-4853. Prin luna martie, din ambulanță au coborât șase, șapte schiori echipați. Deoarece asemenea mijloace sanitare de transport nu pot fi transformate în funicular, redacția noastră a cerut lămuriri de la Direcția sanitară județeană Caraș-Severin.

Răspunsul venit, încearcă o salvare a Salvării. Ca dovadă, dr. Zbircea Avram, directorul forului județean, susține că ambulanța respectivă a fost solicitată pe muntele Semenic pentru un schior accidentat. După trei kilometri însă, acesta și-a continuat drumul cu un taxi. În mașina Salvării a rămas numai familia accidentatului, care a coborât la adresa indicată în sesizarea noastră.

Citind punctul de vedere al Direcției sanitare județene, «Urzica» este nevoită să-și facă autocritica. Redacția a crezut că ambulanța fusese transformată în funicular, când de fapt devenise taxi. Altfel, ce rost avea să transporte familia unui accidentat fără accidentat?

Socotim că ar trebui trimisă o ambulanță sanitară și la Direcția sanitară județeană Caraș-Severin. Dar cât se poate de repede. Cei de acolo suferă de boala cocoloșirii adevăratei.

AUTO-SERVILISM

Vi s-a stricat autoturismul? Nimic mai simplu! Îl reparați repede transferându-vă într-un post de răspundere la Intreprinderea de reparații auto din Suceava. Acolo — după cum ne-a informat un corespondent — lucrurile se rezolvă rapid cu piese și cu lucrători ai întreprinderii, puse

gratuit la dispoziția amatorilor. Așa au procedat inginerul-șef Iordăchel subalternul său, inginerul-șef-adjunct Mircea Simionescu și directorul Ion Moldovan de la I.R.A., care și-au făcut reparații în contul funcției ce o dețin.

Sesizat de către noi asupra acestui gen de reparații pe veresie, Ministerul Transporturilor Auto, Navale și Aeriene, motivează — chipurile — că la devizele reparațiilor în cauză s-au omis anumite operațiuni deoarece unitatea fiind nouă și nemai-executând lucrări pentru persoane particulare, Serviciul de constatare și lansare al întreprinderii nu a cunoscut ce are de făcut.

Va să zică la IRA se întocmește devizul după deviza: «Sintem noi și nu ne pricepem!» De fapt, nu se pricepe când e vorba de mașinile șefilor. Ceea ce demonstrează că la I.R.A. Suceava nu miroase a benzină. Miroase a servilism. Și e păcat ca o deprindere veche să se cuibărească într-o întreprindere nouă!

INIȚIALE CU... EXPLICAȚIE

Cunoașteți povestea omului care, dorind să-și facă o scobitoare, s-a dus în pădure, a tăiat cel mai gros copac și l-a subțiat pînă la dimensiunea dorită. Cam tot așa stau lucrurile — după părerea unui cititor al revistei noastre — și la Uzina de construcții de mașini Reșița.

Din cauza Serviciului de aprovizionare care nu prea își face datoria prin secțiile uzinei se risipește mult material. Spre exemplu, la Secția de motoare Diesel, din lipsă de metal special pentru motoare mici, la acestea se folosește cel destinat motoarelor mari. Situația, deși cunoscută chiar de directorul general, continuă să dăinuie.

La sesizarea noastră, Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini prin DGUEMC sub semnătura inginerului A. Sarafian, ne răspunde că din lipsă de date concrete, nu se poate face o analiză și nu se pot trasa sarcini concrete. Cititorul proceda mai bine informînd conducerea uzinei. Și, vrînd să-i repare greșeala, forul tutelar a trimis o copie de pe sesizare chiar directorului general al uzinei pentru a lua măsuri.

De fapt, sesizarea «Urzicii» nu ducea lipsă de date concrete. Dimpotrivă, conținea atît de multe încît să tot alegă această Direcție generală bogată în inițiale, care s-a grăbit să încunoștințeze pe directorul general al uzinei de o situație prea bine cunoscută de dînsul.

De unde reiese că, în timp ce la uzina reșițeană se risipește metalul, forul tutelar face risipă de formalism. Și, apropo de asta, știți ce înseamnă DGUEMC? Probabil, Doleanțele Generale Urgent Expediate Mecanic Criticatului!

Gh. ZANEA

V. TIMOC

- O fi coleg, sau ospătar, sau...?!

Totu-i cum priviți chestiunea

(URMARE DIN PAG. 2)

— Dați-mi voie! Totu-i cum priviți chestiunea, tovarășe director! În privința serviciului nu încap boală. Te duci și gata!

— Mi-ai spus că suferi de cord. Ai fost la medic?

— Da. Mi-a spus că e un fleac.

— Și cu hernia?

— După ce m-a consultat mi-a spus: «Dumneata ai hernie cum am eu lepră!» Și a început să ridă.

Telefonul zbirnii din nou.

— Alo? Da. E unul pentru Hunedoara și altul pentru străinătate? Am înțeles. Am omul lângă mine...

Și directorul închise telefonul.

— Tovarășe Stănescu, du-te și-ți fă delegația. Pleci...

— Plec, să trăiți!

— Vezi să se specifice bine: Hunedoara!

— Păi... eu... știți tocmai ce vă spuneam... că doctorii așa sint... le iau pe toate în ris... hernia mea...

— Ai dumneata hernie cum am eu lepră!

— Și cu inima, tovarășe director, nu-i de glumit...

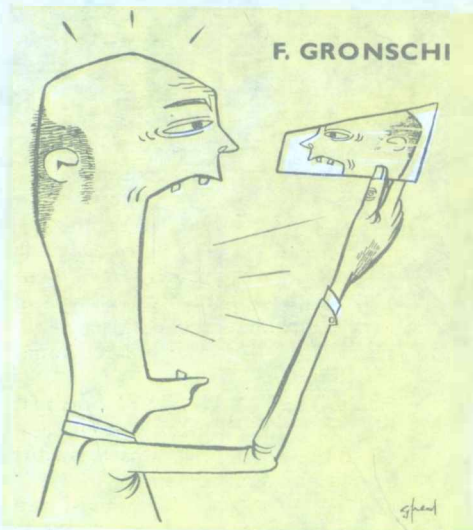
— Fleacuri! Vorba dumitale: te trimite instituția, te duci și gata! Fără tocmeală!

— Sigur... fără tocmeală... dar știți... dacă mi se întâmplă ceva...

— Lasă frate! Totu-i cum privești chestiunea! Hai du-te, fă-ți delegația și trimite-l pe Nae Dumitrescu la mine!

Tavanul cu lampă cu tot îl făcu terci pe tovarășul Stănescu I. Costică.

SOTIA: Nae, dragule, tu ești?...

— Unde văd ei că eu am gură mare?

FIRMA E DE VINĂ!

CLIENTUL: Ospătar!

OSPĂTARUL: Vinee!... Ce doriți?

CLIENTUL: Sint cam suferind.

OSPĂTARUL: Să fiți sănătos!

CLIENTUL: Mersi asemenea... Ia spune, mincăruri de legume serviți?

OSPĂTARUL: De ce nu?

CLIENTUL: Bine. Dă-mi niște cartofi.

OSPĂTARUL: (strigă): O dată cartofi cu costiță.

CLIENTUL: Ce faci, nene?

OSPĂTARUL: Dau comanda pentru dumneavoastră. N-ați cerut cartofi?

CLIENTUL: Ba da. Însă fără costiță. Că sufăr de stomac... Alte legume nu aveți?

OSPĂTARUL: Doriți niște mazăre?

CLIENTUL: Fie!

OSPĂTARUL: (strigă): O porție de mazăre cu văcuță!

CLIENTUL: Oprește comanda că mă nenorocеști. Mai bine dă-mi niște smintină...

OSPĂTARUL: Un moment să dau comanda... (strigă) O porție de sărmăluțe cu smintină!

CLIENTUL: Lasă, nu-mi mai da! Eu vreau smintină simplă, doar cu linguriță...

OSPĂTARUL: Așa ceva nu ținem.

CLIENTUL: N-aveți lingurițe?

OSPĂTARUL: Nu, smintină simplă!

CLIENTUL: În cazul ăsta dă-mi ceva cu lapte.

OSPĂTARUL: Cum să nu!... (strigă) O dată purcel de lapte la tavă!

CLIENTUL: Măi, omule, purcelul e greu...

OSPĂTARUL: Ași! Avea patru chile cind l-a tăiat!

CLIENTUL: E greu pentru stomacul meu. Ți-am spus că sint suferind și țin regim.

OSPĂTARUL: Dacă țineți regim, ce căutați aici, la restaurantul lacto-vegetarian «Dorna» din Tg. Mureș?

CLIENTUL: Am văzut afară firma, singura în tot orașul, și...

OSPĂTARUL: Asta-i bună! Dacă v-ați luat după firmă, de ce nu v-ați dus la cofetăria «Garofița» să cumpărați flori?

V.D. POPA

CURIOZITĂȚI

... Se făcea că era un birou mare, spațios, în jurul pereților niște dulapuri de fier, sigilate. Orice hîrtie de aici pleacă numai contra semnătură, înregistrată. În mijloc, o masă pe care tronau tomuri de hîrtii secrete, iar lângă ele, ea: Valeria Munteanu, șefa B.D.S. de la D.S.A.P.C.-Bacău.

— Dv. sinteți într-adevăr șefa biroului de documente secrete?

— ... Mda.

— Și de ce... mda?

— Pentru că eu cumulez și altă funcție.

— Vă place, vă pasionează funcția de șefă a...

— Mda!

— Și de ce iar «Mda»?

— Pentru că... știu eu?

— Dar cine știe?

— Ce să știe, dom'le?

— Păi, nu sinteți dv., cu voia și sub oblăduirea șefului dv., șefa biroului...

— Da! Și?

— Ce documente secrete aveți?

— Imposibil, dom'le, imposibil să vă răspund!

— Din motive de vigilență?

— Ași!

— Atunci?

— S-a pierdut lista de clasificare a documentelor secrete!

— ...!

— Ce-ai rămas așa? Noi, cei de la DSAPC-Bacău, sintem... foarte vigilenți, dar ce să facem, am pierdut lista... O căutam însă, nu ne lăsăm! Vigilența, tovarășe! Ori n-ai auzit de vorba asta «vigilență»?

Șefa mă pironea cu niște ochi de puteai citi de la început în ei «Mă cam plictisește ăsta»!

— Ce lucrare se dactilografiază acolo?

— Secretă!

— Și de ce hîrtia nu-i luată în evidență? Sau poate e vorba tot de vigi...

— !

— Și de ce lucrarea aia secretă nu-i luată în evidență?

— !

— Și de ce sint așa mari deficiente în păstrarea documentelor secrete în arhiva dv. generală?

— !

— Și de ce mai sinteți șefă...?

— !

Am epuizat toate curiozitățile. Una singură mă mai chinuie. Răspunsul la ultima întrebare.

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

P.S. Noroc că după mari eforturi lista de clasificare a documentelor secrete a fost găsită, în sfîrșit (!), printre alte hîrtii, în fișetul directorului instituției, Ștefan Cichi. Dar ar trebui făcut ceva în problema aceasta, pentru că vigilența «la noroc», aduce pînă la urmă ghinion.

DRAGĂ URZICO,
Pe bulevardul Miciurin la nr. 7 se află citeva blocuri, iar între ele a fost amenajat un depozit de materiale aparținând unor instituții. De când cu istoria asta, nu mai avem pic de liniște nici în timpul zilei și nici în timpul nopții deoarece manipularile de materiale în acest depozit se fac fără să se țină cit de puțin seama de odihna celor care locuiesc în blocurile din imediata apropiere.

Așa stînd lucrurile, nu e noapte în care să nu fim treziți din somn de zgomotul infernal provocat de încărcarea sau descărcarea a tot soiul de bare, drugi și traverse.

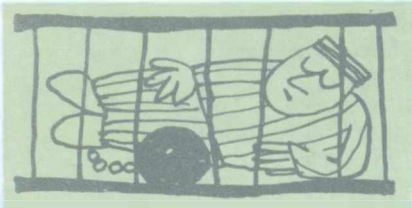

Cum nu ne mai putem odihni de atita gălăgie, ne-am gîndit la un schimb de locuință. În locul nostru să se mute cei de la instituțiile care au acest depozit. Așa, ei vor lua măsurile pentru păstrarea liniștei. Și după aceea ne mutăm înapoi!

Locatarii blocurilor din Bd. Miciurin nr.7, Loco

URZICUȚO,

Om hotărît era Busuioc Nicolae, gestionar la lotul Oltenesci al întreprinderii de construcții-transporturi din Iași. Pus să achiziționeze 23 metri cubi de bușteni, pentru încălzirea unor grupuri sociale destinate muncitorilor lotului respectiv, el s-a pornit imediat pe treabă. A ridicat buștenii și a plecat cu ei. Dar n-a mai ajuns la destinație deoarece pe drum i-a venit o idee formi-

dabilă. Întîlnind în cale o serie de cetățeni care, mai în glumă, mai în serios l-au întrebat dacă nu cumva vrea să le vîndă lemnele, Busuioc a răspuns afirmativ și le-a predat acestora, contra cost bineînțeles, toți buștenii!

Nu știu unde a depus Busuioc banii pe lemne. Știu în schimb unde e depus el! Tot e ceva!...

F. Dragomir, Iași

URZICO,

La autobaza T.A. Arad conducerea acestei întreprinderi s-a dovedit deosebit de «culantă» în sensul

că mai toți cei aflați la cirna autobazei și-au angajat soțiile, ele devenind astfel subalterne și pe linie de serviciu. E drept că față de respectivele doamne direcțiunea s-a arătat întotdeauna grijulie și îngăduitoare, dar dacă ținem seama de gradul de rudenie, totul se explică. Desigur că această stare de lucruri a creat comentarii, dar nimic nu s-a schimbat.

Și unde nu se schimbă nimic cînd treburile nu sînt în regulă, trebuie schimbat ceva, că altfel răul prinde rădăcini și se schimbă totul!...

O. Zamfirescu, Arad

DRAGĂ URZICO,

La I.A.S.-ul Cogelac, care aparține de trustul zonal Constanța, s-a făcut recent o descoperire foarte interesantă. S-a găsit că turma de oi a I.A.S.-ului a pierdut 48 de behăitoare, de a căror soartă crudă (sau poate friptă) nu-și amintește nimeni. Problema a fost viu comentată, dar de pomană deoarece oile tot n-au apărut.

Pînă la urmă însă unul mai muclit a făcut o remarcă foarte judicioasă: cică conducerea I.A.S.-ului

de aceea nu-și mai bate capul să găsească cele 48 de oi, că doar știe că în fond nimic nu se pierde, totul se... transformă!

Tudor Gh. Constanța

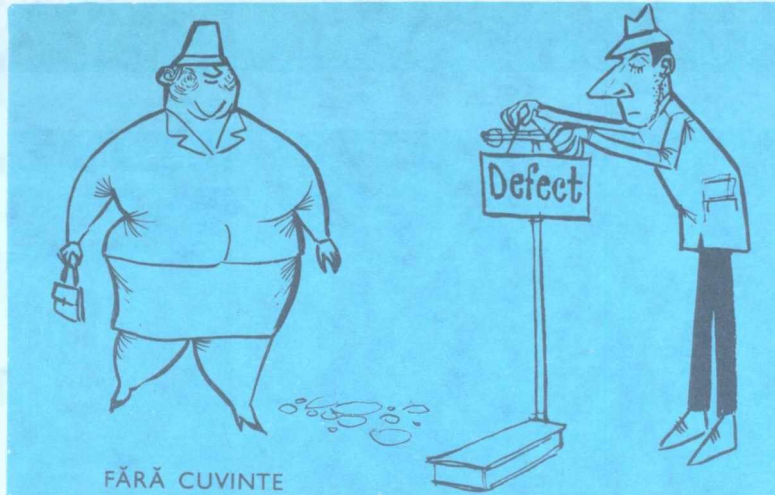
URZICO DRAGĂ,

Autobaza de transport din Piatra-Neamț are în inventarul ei, printre alte mașini, și un autocamion SR. 113 cu numărul de circulație 21-Bc. 528. Acest autocamion, prezentînd într-o bună zi rele semne la motor, a fost expedit la I.R.A. Tecuci. Asta s-a întîmplat în decembrie 1967!... De atunci și pînă în prezent autocamionul n-a fost încă pus pe picioare, explicîndu-se proprietarului din Piatra Neamț că ba e de vină materialul folosit la reparație, ba e de vină neglijența sectorului de remedieri din cadrul I.R.A. Tecuci și invers...

N-aveți un vinovat în plus? că unde-s trei, justificarea crește!...

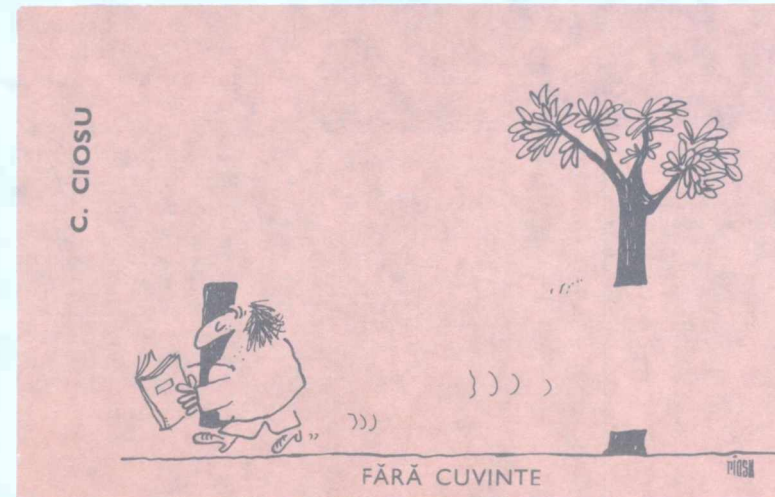
Lazăr G., Piatra NEAMȚ

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

FĂRĂ CUVINTE

ȘT. MUNTEANU

C. CIOSU

FĂRĂ CUVINTE

CALE FERATĂ

La Reșița s-a construit, nu de mult, și-apoi s-a inaugurat, tot nu de mult, un impozant depozit pentru mărfuri. La inaugurare au luat parte și o mulțime de tovarăși din cadrul comerțului. Unul dintre ei, mai căpos, adică mai șef, s-a urcat pe una din treptele depozitului și a vorbit mulțimii adunate în jur:

«Iubiți tovarăși prezenți! Azi inaugurăm, adică dăm în folosință, acest superb și nou depozit, pe care îl dorim cît mai încărcat cu mărfuri de cea mai bună calitate. Prin luarea în primire a acestui depozit, forul comercial realizează și o însemnată economie, intrucît mărfurile nu vor mai trebui descărcate la gară iar apoi transportate aici cu camionul. Nu! Mărfurile vor fi descărcate chiar la depozit, datorită liniei ferate trase pînă aici la rampa depozitului!... Ura! Ura!»...

La care, un participant la adunare a strigat din mulțime: «O clipă, tovarășe! Te rog amină-l pe al treilea «ura» două minute și să ne arăți cum ajung vagoanele pînă în fața depozitului!».

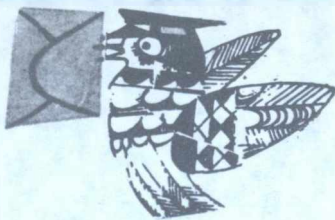
La care vorbitorul a rostit: «Imediat, tovarăși! Vă vom arăta!»...

Restul l-a înghițit în sec, intrucît locomotiva sau drezina era de nevăzut! «Să vedeți, dragi tovarăși, prinși în virtutea clipelor mărețe ale inaugurării depozitului, precum și a zilelor premergătoare acestui eveniment, am omis-o. Ura!» «De ce «ura», tovarășe șef?» «Fiindcă am găsit soluția. Mărfurile vor fi descărcate la gară, iar după aceea, cu oarecare cheltuieli, transportate la depozit cu camioanele. Vorba ceea: dai un ban dar face!»

Vorba ceea: dar cine dă banul? Că au lucrat de parcă se aflau în vagonul de dormit!

POSTA

REDACTIEI

ALEXANDRU WALUCH — GALAȚI

Remarca dv. din scrisoare e drăguță. Ne spuneți: «Trăiesc cu speranța că poate-ntr-o zi, norocul și pe mine mă va lovi». Din păcate, e vorba de-o lovitură de pedeapsă deoarece versurile din poezia «Sentimentalul» sînt foarte slabe.

VIRGIL BÎRSAN — LOCO

Am reținut doar epigrama referitoare la un poet căruia i se publică foarte multe versuri albe, slabe:

*De versu-ți liber năucită
Cititorimea te evită
Oftînd — pe drept cuvînt consider:
— Ce bine-ar fi, de n-ar fi liber!*

ION ATANASIU — ZĂRNEȘTI, JUD. BRAȘOV

E drept că «încercarea moarte n-are». Dar manuscrisul da...

CONSTANTIN CHIRCU — REȘIȚA

Cugetările sînt simple observații banale, care nu analizează fenomenele în profunzime. Din această cauză, nici n-au pătruns mai adînc în revistă.

GHEORGHE BUHONEA — COM. MELINEȘTI, JUD. DOLJ

Pentru că sinteți abia în prima clasă de liceu, critica noastră nu poate fi prea aspră. Pentru a putea scrie însă poezie bună, aveți nevoie de foarte multe studii. Chiar și de matematică.

DAN DUMITRU — COM. PERIȘ, JUD. ILFOV

Parodia e slabă. Dintre epitafuri, unul singur e mai... viu. Iată-l:

*Unui actor slab
Pe scena rece-ndoliată,
Părea cuprins de dulci flori
De cînd e-artist, el niciodată
Nu a primit atîtea flori.*

DUMITRU DRAGOMIR — GALAȚI

Fabula «O curcă și doi curcani» e scrisă într-o limbă atît de păsărească încît nici curcile nu cred să o înțeleagă. Deoarece nu vedem nici un fel de perspectivă în evoluția dv. poetică, sîntem de părere că e mult mai util să rămîneți un pasionat cititor decît un slab scriitor. Dacă se va întîmpla totuși vreo minune și veți reuși să depășiți stacheta posibilităților actuale, mai scrieți-ne.

TACHE RADU — COM. NICOREȘTI, JUD. GALAȚI

Am primit cîntecul «Vreau să știu» (un cîntec de dragoste foarte sentimental), dar am vrea să știm de ce ați trimis un text de muzică ușoară la o revistă de... umor? Dacă foarte multe texte de muzică ușoară se fac de rîs în fața ascultătorilor, asta nu înseamnă că autorii lor sînt umoriști. Ci, dimpotrivă. Sînt niște poeți serioși care, din păcate, scriu uneori ca și dv.:

*Prin ploaie și vînt ne plimbam
Și-n liniște ne sărutam,
Dar acum tu ai plecat
Și în stradă m-ai lăsat.*

MIHAIL STĂNCULESCU — LOCO

Se vede că numărul 3 vă poartă ghinion. Cele 33 de epigrame pe care ni le-ați trimis nu depășesc nivelul unui material... nepublicabil. Iată o dovadă... concludentă.

*Unuia care ceea ce constată
pe el, citește pe alții
Pe toți îi vezi că stau la umbră
Dar pe tine nu poți să te vezi
Căci figura ta e singură
Ce umbrește tot, pe unde șezi.*

A. LEHOTSKY — COM. NADLAC, JUD. ARAD

Nu publicăm fotografii cu caracter... familial.

MIHAI OPREA — LOCO; WEBER STERICA — LOCO; M. ANDREESCU — TIMIȘOARA; CIUBOTARU C. — BACĂU; SAMSONOC ANTON MIRCEA — BRĂILA.

Dintre desene am reținut cite ceva. Mai trimiteți.

DEOCAMDATĂ, NU!

Nicolae Amnășan—Sibiu, Eleonora Maței—Zimnicea, Marin Petrescu—Com. Birsești, Tg. Jiu, Ivan Cseme Cluj, Daniel Tei—Timișoara, Aura Goran—Galați, Dumitru Vișoiu—Hunedoara, C. Bazioreanu—Buzău, Fel. Ionescu—Arad, Dan Precup—Loco, Vasile Antal—Iși, Doru Niculescu—Or. Gh. Gheorghiu Dej, Puiu Popescu—Galați, Mihai Giurgescu—Cluj, Nicolae Rădulescu—Roșiori de Vede, Viorel Mirescu—Călărași, T. Grigore—Alba Iulia, Ion Moise—Vișeu de Sus, Maramureș.

TAZLAUANU REMUS

— Domnule doctor, toată lumea susține că vorbesc singură...

PRIMUL LUP MÎNCAT DE OI

*A venit un lup la stîină
Să-l descoasă pe Grivei:
— Cum să fac, s-ajung ca tine,
Vașnic păzitor la miei?*

*Am plecat de mult din haită
Căci eu sînt milos și blînd.
Nu pot să ucid, să sfișii...
Și-am rămas de-atunci flămînd.*

*— Foarte simplu. Smulge-ți colții!
Mîrîi Grivei pe nas.
— N-aș putea să-mi schimb doar părul
Iară dinții să-i mai las?*

*Și ce fac, dacă m-atacă
Turma? Apelez la voi?
— Îți vom scrie pe statuie:
«Primul lup mîncat de oi».*

ROMAN ROBU

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de
redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Științei“ 44.601

— Sînt numai ochi și urechi, tovarășe director!...